

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer elleve

Jeff Pippenger

2025-12-14

Tallet elleve

Budskapet om senregnet er en advarsel om den nært forestående avslutningen av nådetiden, sammen med et kall til personlig forberedelse. Disse to begrepene er framstilt i kapittel ti og elleve i Jesajas syn, og dette gjøres i sammenheng med budskapet i Daniel 11, som ble avseglet i 1989, og hvis skjulte historie blir avseglet i løpet av beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, som i synet er framstilt ved Jesaja og hans sønner. De to linjene sammen utgjør en advarsel til Akas, som representerer laodikeere som ikke har noen «forstand» på disse to indre og ytre linjene som gjennomtrenger bibelsk profeti.

Daniel 11:11 og Åpenbaringen 11:11 fremstiller den samme indre og ytre representasjonen, idet Daniel representerer det ytre og Åpenbaringen det indre. Disse to indre og ytre «kapitler og vers» knytter direkte forbindelse til de ytre og indre budskapene i kapittel ti og elleve, og det gjør de i Jesaja 11:11.

Jesaja seks er 9/11 og identifiserer renselsen og salvelsen av Jesaja som en budbærer ved 9/11. Fra og med kapittel sju er det en oversikt over budskapet som kom ved 9/11. Kapittel ti identifiserer rollen til de siste seks versene i Daniel elleve, for det var budskapet som ble avforseglet ved endens tid i 1989.

Kapittel elleve i Jesaja representerer 11. september og salvelsen av Jesaja og hans budskap. Vers én er knyttet sammen med vers ti ved «Isai», og vers ti sier: «Og det skal skje på den dag», og vers elleve fortsetter ved å si: «Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk.»

Den dagen var 1850.

Men det skal skyte opp en kvist fra Isais stubbe, og et skudd skal spire fram fra hans røtter. Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, kunnskaps og Herrens frykts Ånd. Og han skal ha sitt velbehag i Herrens frykt. Han skal ikke dømme etter det hans øyne ser, og ikke skifte rett etter det hans ører hører. Men han skal dømme de fattige med rettferdighet og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden. Han skal slå jorden med sin munns ris, og med sine leppers ånde skal han drepe den ugudelige. Rettferdighet skal være beltet om hans lender, og trofasthet beltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, og leoparden skal legge seg ned hos kjeet. Kalven og den unge løven og gjøfeet skal være sammen, og en liten gutt skal drive dem. Ku og bjørn skal beite, ungene deres skal legge seg ned sammen, og løven skal ete halm som oksen. Diebarnet skal leke ved hoggormens hull, og det avvente barnet skal strekke ut hånden mot basiliskens hi. Ingen skal gjøre noe ondt eller ødelegge noe på hele mitt hellige berg; for jorden er full av Herrens kunnskap, slik vannene

dekker havets bunn.

11:10 Og på den dag skal det være en rot av Isai, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningene søke; og hans hvilested skal være herlig.

11:11 Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som er blitt tilbake, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer.

11:12 Og han skal reise et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne, og Judas spredte skal han sanke sammen fra jordens fire hjørner.

Også Efra'ims misunnelse skal vike, og Judas fiender skal ryddes bort; Efra'im skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke trenge Efra'im. Men de skal fare ned over filisternes skuldrer mot vest; sammen skal de plyndre dem i øst; de skal legge sin hånd på Edom og Moab, og Ammons barn skal adlyde dem.

Og Herren skal fullstendig tilintetgjøre tungen av det egyptiske hav; og med sin veldige vind skal han svinge sin hånd over elven og slå den i sju strømmer og la folk gå over tørrskodd. Og det skal være en kongevei for resten av hans folk, som blir tilbake, fra Assyria, likesom det var for Israel på den dag da han drog opp fra landet Egypt. Jesaja 11:1–16.

Første vers lyder: «Og det skal skyte opp et skudd av Isais stubbe, og en grein skal vokse fram av hans røtter; og Herrens Ånd skal hvile over ham.» Den mektige beskrivelsen av Kristus fortsetter, MEN beskrivelsen gjelder mer de siste dager enn Jesajas dager eller endog de dager da Kristus vandret blant menneskene.

En nøye lesning viser at versene én til ni alle er kjennetegn som identifiserer Kristus, og i vers ti står det: «Og en kvist skal skyte opp.» Det er intet brudd i tankerekken fra vers én og frem til vers ti. Vers ti sier: «og på den dag», noe som må skje på samme dag som i vers én. Både vers ti og vers én identifiserer «roten», og knytter derved de to versene sammen, linje på linje.

Vers én og ti sier sammen: «Og det skal skyte frem et skudd av Isais stubb, og en gren skal vokse frem av hans røtter; på den dag skal Isais rot stå som et banner for folkene; hedningene skal søke til ham, og hans hvile skal være herlig.»

En «stav» er et symbol på myndighet.

Og hun fødte et guttebarn, som skal herske over alle folkeslag med jernstav; og hennes barn ble rykket opp til Gud og til hans trone. Åpenbaringen 12:5.

En «stav» er et symbol på utvelgelse, deling og adskillelse.

Og Moses la stavene fram for Herren i vitnesbyrdets telt. Og det skjedde dagen etter at Moses gikk inn i vitnesbyrdets telt; og se, Arons stav for Levis hus hadde skutt knopp og satt knopper og blomstret med blomster og båret mandler. Og Moses bar alle stavene ut fra Herrens åsyn til alle Israels barn; og de så, og hver mann tok sin stav. Og Herren sa til Moses: Bring Arons stav tilbake foran vitnesbyrdet, for at den skal oppbevares som et tegn mot opprørerne; og du skal

gjøre ende på deres knurringer mot meg, så de ikke dør. Og Moses gjorde så; slik Herren hadde befalt ham, slik gjorde han. 4 Mosebok 17:7–11.

Arons stav som skjøt knopper, identifiserer en «stav» i senregnets tidsperiode, for Arons var den eneste «stav» som skjøt knopper blant de tretten «stavene». Det å skyte knopper er et symbol på senregnets tidsperiode, når Gud vil åpenbare et skille mellom de tolv opprørske «stavene» som hevder å ha senregnets budskap, slik det også er illustrert ved Elias' demonstrasjon med ild som markerte skillet mellom det sanne og det falske. En «stav» er også et symbol på måling og dom.

Og det ble gitt meg et rør lik en stav; og engelen stod der og sa: Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Åpenbaringen 11:1.

«Kjeppen» kommer frem av Jesses stubb, og «Jesse» betyr «å stå frem», slik veimerker gjør i bibelsk profeti. Peres var den faktiske «roten» til Jesse, og Peres betyr «et brudd, å bryte frem eller spre». Peres er roten eller begynnelsen på Jesses blodslinje. «Jesses rot» er derfor et symbol på alfa, Peres, og omega er Jesse, begynnelsen og enden. Jesses rot begynner med en spredning (Peres) og ender ved et veimerke av en mann som står. Menn som reiser seg, markerer profetisk et rike. I Bibelen begynner Peres en blodslinje, uten noen forbindelse før hans fremtreden, og hans navn betyr et brudd; således identifiserer nedtegnelsen av hans slektstavle og hans navn Peres som begynnelsen og gjør Jesse til enden. Melkisedek er også en bibelsk skikkelse som blir identifisert som en uten tidligere avstamning, slik tilfellet er med Peres. Peres' rot inneholder den sannhet at han representerer et Melkisedeks prestedømme, ham som Abraham betalte tiende til.

Melkisedeks orden er Kristi prestelige orden.

Dit forhenget har gått inn for oss, Jesus, som er blitt yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks orden. Hebreerne 6,20.

Jesses rot var Melkisedeks prestedømme, og begynnelsen må gjenspeile enden. Jesse representerer den siste gruppen av Melkisedeks prestedømme som skal stå fram, og som ifølge Jesaja er et banner for nasjonene.

«Stammen» betyr «å hugge ned (trær); stammen eller stubben av et tre (som felt eller som plantet)», og «stammen» vokser frem av et rike som er blitt satt til side, slik Nebukadnesar ble det i Daniel kapittel fire. Et tre er profetisk et rike, og når et rike tar slutt, er det treet blitt hugget ned.

«Stammen» i avsnittet skyter frem av en stubbe — ikke av en øvre gren. Ut av et tidligere rike, representert ved stubben, kommer en «kjepp», et symbol på myndighet, og denne myndigheten beror på om «kjeppen» bærer «knopper og blomster» fra budskapet om senregnet. Denne myndigheten er avledet av et tidligere rike, som er blitt hogd ned.

«Roten» er «Jesses rot», og «skuddet» som kommer fra «stubben», kommer fra «stubben» hvis røtter er Jesses rot. Skuddet som frembringer myndigheten, kommer fra stubben, men Grenen kommer fra roten – og roten er banneret. Roten er begynnelsen, og enden er Grenen.

Ordet «gren» betyr vaktmann eller veimerke. Jesaja gjør oss oppmerksomme på at Grenen kommer ved søndagsloven.

Og på den dag skal sju kvinner gripe fatt i én mann og si: Vi vil ete vårt eget brød og kle oss i våre egne klær; bare la oss kalles ved ditt navn, så vår vanære kan bli tatt bort. På den dag skal Herrens spire være skjønn og herlig, og jordens frukt skal være ypperlig og fagker for dem av Israel som er sluppet unna. Og det skal skje at den som er blitt tilbake på Sion, og den som er blitt igjen i Jerusalem, skal kalles hellig, hver og en som er oppskrevet blant de levende i Jerusalem: når Herren har tvettet bort urenheten hos Sions døtre og rensset Jerusalems blodskyld bort fra dens midte ved dommens Ånd og ved fortæringens Ånd. Jesaja 4:1–4.

Den «ene mann» som de sju kvinnene tar fatt i, er paven, som ved søndagsloven blir den åttende, og er av de sju, som en forfalskning av de 8 sjeler på arken. Ved søndagsloven, «på den dag», skal «Herrens spire være prydelig og herlig», «når Herren skal ha vasket bort urenheten hos Sions døtre og rensset Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved dommens ånd og ved brennende ånd.» Renselsen ved dommens ånd og brennende ånd fullbyrdes av Paktens Budbærer i Malaki tre ved søndagsloven. Den «skjønne spire» er de hundre og førtifire tusen som ikke kommer fra stubben, men fra Isais rot, som er banneret.

Deres myndighet er fremstilt ved staven som kom fra en gren av et falt rike. Filadelfia-riket falt fra 1856 til 1863, og den myndighet som ble opprettet i dette falne riket, blir gjenopprettet ved søndagsloven. Når grenen som er banneret, blir løftet opp, går den laodikeiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen over til den filadelfiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen. Det er da at den myndighet eller stav som kom fra det millerittiske eller filadelfiske riket, blir fremstilt ved en nøkkel som blir lagt på Eljakim i Jesaja 22:22.

Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; når han åpner, skal ingen lukke, og når han lukker, skal ingen åpne. Jesaja 22:22.

Verset markerer 22. oktober 1844 og identifiserer Eliakim som den som mottar en «nøkkel». I de to foregående versene blir Laodikeas myndighet tatt fra Sjebna og gitt til Eliakim. Ved søndagsloven blir den myndighet som en gang ble gitt til det utvalgte paktsfolket, tatt fra det laodikeiske syvendedagsadventismens rike og gitt til det filadelfiske hundreogførtifiretusens bevegelses rike — som er herlighetens rike.

Han sier til dem: Men hvem sier dere at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart deg dette, men min Far som er i himlene. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:16–19.

Autoritetens stav, framstilt som en nøkkel gitt til Peter, legges på Eliakims skulder i Jesaja 22,22. Peter representerer grenen av de hundre og førtifire tusen som inngår pakt med Kristus like før søndagsloven. I avsnittet befinner Peter seg i Cæsarea Filippi, som er Panium i Daniel elleve, vers tretten til femten. Hans navn blir forandret, noe som representerer et paktsforhold, og navnet Peter, når det betraktes ved å multiplisere den nummererte posisjonen til hver bokstav, tilsvarer 144 000. Autoriteten, eller staven, eller nøkkelen som legges på Eliakim når Sjebna kastes ut på en mark

som en ball, er den «stav» som kommer fra stubben av filadelfisk millerittisk adventisme som ble hogd ned fra 1856 til 1863.

Peter mottar myndigheten til Guds paktsfolk ved adskillelsen av hveten og ugresset, for hveten skal løftes opp som pinsehøytidens viftebrød-offer. Ugresset skilles først ut, slik det fremstilles ved at surdeigen i pinsehøytidens viftebrød fjernes gjennom bakeprosessen. Stavens eller nøkkelens myndighet kommer fra stubben av et falt kongerike, og grenen som er banneret, kommer fra Jesses rot og er Jesses rot, for Jesus illustrerer enden på en ting med begynnelsen på en ting. Roten er begynnelsen og grenen enden. Denne profetiske anvendelsen kan ikke forstås av de hårkløyvende jødene på Kristi tid eller i dag, for den er hovedprinsippet i metodologien til senregnet, og den fremstilles også som nøkkelen til Davids hus. Nøkkelen åpner døren til Davids hus, som har vært stengt. Nøkkelen åpner døren til den himmelske helligdom, Davids hus. Alfaen av 22. oktober 1844 gjentas i omegaen av søndagsloven.

David, Jesses sønn, nedtegner en gåte som satte punktum for enhver videre drøftelse med de kverulerende jødene på Kristi tid, og dermed markerte slutten på Hans vitnesbyrd for jødene.

Ein salme av David. Herren sa til min Herre: Sit ved mi høgre hand, til eg legg dine fiendar som skammel for dine føter. Herren skal senda din styrkes kongestav ut frå Sion: Råd du midt mellom dine fiendar. Ditt folk skal møta viljug fram på di makts dag, i heilag prydnad frå morgonrødens liv; du har din ungdoms dogg. Herren hev svore, og han skal ikkje angra det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis. Salmane 110:1–4.

Palmoni bestemte seg for å plassere dette avsnittet i Salme 110, som selvsagt er enda et tall i matematikkens verden som er anerkjent som et særegent tall. Halvparten av «220» og ti ganger «11» ville få en sjel til å vente at tallet «110» har en viss betydning, og det har det—likesom selve avsnittet. Det er en Davids salme, og David er et symbol på de hundre og førtifire tusen, så det er et vers fra vingårdens sang, som er Moses' og Lammets sang. Det angir når vingårdens tidligere vinbønder blir forbigått og vingården blir gitt til de hundre og førtifire tusen. Når det skjer, er det «din makts dag», i samklang med pinsens kraft ved høydepunktet av pinsetiden.

Guds folk skal være «villige» på den dag de kommer fra «morgengryets liv», med «din ungdoms dugg». Ny fødsel er et bilde på omvendelse og liv. De hundre og førtifire tusen ble tatt fra mors liv i juli 2023, og de ble født med sin ungdoms dugg, for de ble født inn i Midnattsropets budskap, som også fant sted blant millerittene i begynnelsen, eller i deres «ungdom». Det er den samme duggen, for det er en gjentakelse av alfa-historien innenfor omega-historien. På «deres dags» 'myndiggjørelse', når Shebna drives «fra» sin «stilling, og fra» sin «stand» og trekkes «ned», blir Eliakim, de hundre og førtifire tusen, gjort til omega-prester, for de blir gjort etter Melkisedeks orden; for de hundre og førtifire tusen skal ikke smake døden, eller, som med Melkisedek, er de prester til evig tid.

På «hans makts dag» skal Herren sende «hans styrkes stav ut fra Sion». Myndigheten i hans riker, både nåde (rettferdiggjørelse) og herlighet (helliggjørelse), er blitt lagt på dem som bærer hans herlighets krone, for de representerer hans rike. De blir sendt ut fra Sion, for betydningen av Sion representerer banneret til de ett hundre og førtifire tusen.

Mens fariseerne var samlet, stilte Jesus dem et spørsmål og sa: Hva mener dere om Kristus? Hvem er han sønn av? De sier til ham: Davids sønn.

Han sier til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter? Når altså David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn?

Og ingen kunne svare ham ett ord; heller ikke våget noen fra den dag av å stille ham flere spørsmål. Matteus 24:41–46.

Davids profetiske forhold til Kristus i termer av alfa og omega – begynnelsen og enden – er den primære regelen i metoden «linje på linje», og den regelen kunne de kverulerende jødene ikke fatte, like lite som en laodikeisk syvendedagsadventist kan forstå at millerittenes historie under Midnattsropets budskap var stedet hvor himmelens dugg ble utøst i adventismens ungdom. Din ungdoms «dugg» er over de hundre og førtifire tusen, og den begynte å falle ved 11. september, og søndagsloven er «kraftens dag», når resten salves til prester etter Melkisedeks ordning.

Ut av stubben av laodikeisk syvendedagsadventisme (den stridende menighet) kommer grenen (den triumferende menighet), mens ut av Isaïs rot kommer de hundre og førtifire tusen—grenen med herlig frukt, løftet opp som et svingoffer på hans makts dag.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

«Ordspråkene én»

«1. april 1850 Til den 'lille hjord.'»

«Kjære brødre.—Herren gav meg et syn den 26. januar, som jeg vil fortelle. Jeg så at noen av Guds folk var sløve og sovende, og bare halvveis våkne, og ikke innså den tiden vi nå lever i; og at «mannen» med «smusskosten» hadde kommet inn, og at noen sto i fare for å bli feid bort. Jeg bønnfalt Jesus om å frelse dem, å spare dem litt lenger, og la dem se sin fryktelige fare, så de kunne gjøre seg rede før det for alltid skulle bli for sent. Engelen sa: «Ødeleggelsen kommer som en mektig virvelvind.» Jeg bønnfalt engelen om å ha medynk og å frelse dem som elsket denne verden, og var knyttet til sine eiendeler, og ikke var villige til å løsrive seg fra dem og ofre dem for å få budbærerne hurtigere av sted for å fø de hungrende fårene, som gikk til grunne av mangel på åndelig føde.»

«Da jeg så stakkars sjeler dø av mangel på den nærværende sannhet, og noen som bekjente å tro sannheten lot dem dø ved å holde tilbake de nødvendige midler til å føre Guds verk videre, var synet altfor smertefullt, og jeg ba engelen om å fjerne det fra meg. Jeg så at når Guds sak krevde noe av deres eiendom, lik den unge mannen som kom til Jesus, [Matteus 19:16–22.] gikk de bort bedrøvet; og at den oversvømmende svøpe snart ville fare fram og rive bort alle deres eiendeler, og da ville det være for sent å ofre jordiske goder og samle seg en skatt i himmelen.»

«Jeg så deretter den herlige Gjenløser, vakker og elskelig, at han forlot herlighetens riker og kom til denne mørke og ensomme verden for å gi sitt dyrebare liv og dø, rettferdig for urettferdige. Han bar den grusomme spotten og hudstrykningen og bar den flettede tornekrone,

og svettet store blodsdåper i hagen, mens byrden av hele verdens synder hvilte på ham. Engelen spurte: 'Hvorfor?' Å, jeg så og visste at det var for oss; for våre synders skyld led han alt dette, for at han ved sitt dyrebare blod kunne gjenløse oss til Gud.»

«Så ble de igjen holdt fram for meg, de som ikke var villige til å avhende denne verdens gods for å frelse fortapte sjeler ved å sende dem sannheten, mens Jesus står framfor Faderen og påberoper seg sitt blod, sine lidelser og sin død for dem; og mens Guds sendebud ventet, rede til å bringe dem den frelsende sannhet, så de kunne bli beseglet med den levende Guds segl. Det var hardt for noen som bekjente å tro den nærværende sannhet, selv å gjøre så lite som å rekke Guds sendebud Guds egne penger, som han hadde lånt dem til å være forvaltere over. »

«Så ble den lidende Jesus, hans offer og kjærlighet så dyp at han ga sitt liv for dem, på nytt holdt frem for meg; og deretter livene til dem som bekjente seg til å være hans etterfølgere, som hadde denne verdens gods og anså det som en så stor ting å hjelpe frelsens sak. Engelen sa: «Kan slike komme inn i himmelen?» En annen engel svarte: «Nei, aldri, aldri, aldri. De som ikke interesserer seg for Guds sak på jorden, kan aldri synge den gjenløsende kjærlighets sang der oppe.»»

«Jeg så at det hurtige verk som Gud utførte på jorden, snart ville bli forkortet i rettferdighet, og at de raske budbærerne måtte skynde seg videre på sin vei for å oppsøke den spredte hjord. En engel sa: «Er alle budbærere? Nei, nei, Guds budbærere har et budskap.»»

«Jeg så at Guds sak var blitt hindret og vanæret av noen som reiste omkring uten å ha noe budskap fra Gud. Slike vil måtte avlegge regnskap for Gud for hver dollar de har brukt på å reise dit det ikke var deres plikt å gå; for de pengene kunne ha fremmet Guds sak, og på grunn av mangel på dem har sjeler sultet og dødd av mangel på åndelig føde, som kunne ha blitt gitt dem av Guds kalte og utvalgte sendebud dersom de hadde hatt midlene. »

«Den mektige rystelsen har begynt, og vil fortsette, og alle vil bli rystet ut som ikke er villige til å gripe fatt og innta et urokkelig standpunkt for sannheten, og til å ofre for Gud og hans sak. Engelen sa: 'Tror dere at noen vil bli tvunget til å ofre? Nei, nei. Det må være en frivillig gave. Det vil kreve alt å kjøpe åkeren.'—Jeg ropte til Gud om å spare sitt folk, hvorav noen var i ferd med å segne om og dø.»

«Jeg så at de som har styrke til å arbeide med sine hender og bidra til å opprettholde saken, var like ansvarlige for den styrken som andre var for sin eiendom.

«Så så jeg at den allmektige Guds dommer hastig var i ferd med å komme. Jeg bønnfalt engelen om å tale til folket på hans språk. Han sa: 'Alle tordenene og lynene fra Sinai-fjellet ville ikke bevege dem som ikke vil la seg bevege av de klare sannhetene i Guds ord; heller ikke ville et budskap fra en engel vekke dem.'» Review and Herald, 1. april 1850.